

[Skræppenborg-Nielsen.]

drejer sig om færdselsbrændte og i øvrigt i det store og hele om færdselsdræbte. Her nøjes man stort set med blot at registrere det, der sker, og der sker desværre mange, alt for mange aldeles oprørende og grusomme ting og fuldkommen meningsløse ting. Jeg er i denne forbindelse helt på linje med f. eks. Kristeligt Dagblad, der forleden dag skrev — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„I oktober døde 67 mennesker på danske landeveje. Omkring halvdelen var unge mennesker; de fleste på ca. 18 år.

Det blev noteret i danske aviser, men hvem rystede det? Og hvad foretager vi os ud over at fjerne blodstriben — og så i øvrigt fare videre?

Man spørger med de unge: hvor længe endnu?“

I september måned dette år færdselsbrændtes 7 mennesker her i landet. Flere er desværre kommet til siden; læs blot aviserne for den sidste uges tid og for i dag. De brændtes til døde, først og fremmest fordi benzintankene i deres vogne var anbragt forrest i vognen. Dette forhold er baggrunden for det spørgsmål, jeg i dag har stillet den højtærede justitsminister.

Det har naturligvis glædet mig meget, at spørgsmålet har givet genlyd ud over landet og på en enkelt undtagelse nær har fået en både saglig og fordomsfri behandling i pressen. Undtagelsen er Berlingske Aftenavis' kommentator, hr. Helge Steincke, der meget betegnende i sit blad for den 6. november dette år blandt andet giver mig dette æselspark — og jeg beder igen om tilladelse til et par korte citater —:

„Det spørgsmål, Skræppenborg-Nielsen har rejst, er så naivt, at det ikke fortjener at tage mere tid end højst nødvendigt — hverken for minister eller for folketingsmedlemmer.“

Og hr. Steincke slutter med at skrive:

„Og så benytter vi lejligheden til at sige generelt, at fordi en folketingsmand ikke længe har ladet høre fra sig, behøver

han ikke med vold og magt at tage ordet, når han ikke har noget fornuftigt at bruge det til.“

Jeg forventer naturligvis ingen beklagelse fra hr. Steinckes side; men mon det, jeg her har nævnt, ikke er skoleeksempel på, hvordan folketingets medlemmer af og til forhånes af den presse, hvis vigtigste opgave er at give en både saglig og rigtig fremstilling af, hvad der egentlig foregår her på Christiansborg?

Selv om dagbladet Politiken i dag er kommet mig i forkøbet, vil jeg alligevel til den højtærede justitsminister stille det tillægsspørgsmål, jeg hele tiden havde tænkt mig at stille: overvejer ministeren her i folketinget, hvis det er nødvendigt, at stille forslag om, at alle biler skal medføre ildslukningsapparat?

Der er for mig ingen tvivl om, at en sikring af bilers benzintanke er teknisk mulig. Når en stort set effektiv sikring allerede, så vidt jeg er orienteret, har fundet sted i flyvemaskiner, endda i kampflyvemaskiner, kan det også lade sig gøre her. Som Politiken i dag så rigtigt skriver: der er noget at gøre.

Jeg opfordrer den højtærede minister til at gøre, hvad der kan gøres:

Lad mig til slut i øvrigt sige: jeg agter ingen sinde at falde omkuld for den døde teknik, bilismen er udtryk for, og jeg vil benytte min ret til som medlem af dette høje ting så stærkt, som jeg kan, at gå imod det lille mindretal af bilister, der bilder sig ind, at de kan skabe sig, som de vil på vore landeveje uden væsentlig risiko og til sorg, død og ødelæggelse for så mange uskyldige. Lejligheden dertil kommer nok.

Justitsministeren (K. Avel Nielsen): Det er rigtigt, at der som fremhævet af det ærede medlem er forekommet nogle tragiske ulykker på grund af brande, som er opstået ved bilsammenstød. Af det årlige antal omkomne i trafikken på mellem 800 og 900, der er forekommet i de seneste år, har dødsårsagen efter de for mig foreliggende oplysninger i årene 1962, 1963 og 1964 været